

Λόγος Αγίου Μαξίμου του Γραικού κατά των βλασφημούντων την Παναγία Θεοτόκο

Δημοσιεύτηκε στις Δευτέρα, 14 Αυγούστου 2017 15:43 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Πηγή: [Πεμπτουσία](#)

Όλη η θεόπνευστη Γραφή διδάσκει και διατάσσει να προσκυνούμε και να απονέμουμε κάθε τιμή όχι μόνο στην πάναγνη εικόνα του Σωτήρος μας Ιησού Χριστού και της Παναγίας Θεοτόκου και των άλλων εναρέτων και θεαρέστων ανδρών Του, αλλά και σε όλα τα άλλα που ως προσφορές αφιερώθηκαν στον Σωτήρα Χριστό, όπως τα λειτουργικά εκκλησιαστικά σκεύη η τα διάφορα αντικείμενα για την διακόσμηση και την ευπρέπεια της πάναγνης εικόνας Του η της αγίας Τραπέζης. Όλα αυτά πρέπει να τα τιμούμε και να τα προσκυνούμε ως πράγματα που μετέχουν ήδη της αγιοσύνης Του. Τούτο φαίνεται από το γεγονός ότι ο ίδιος ο Σωτήρ μίλησε επιτιμητικά στους Φαρισαίους και είπε: «Ουαί υμίν, οδηγοί τυφλοί, οι λέγοντες· ος αν ομόση εν τώ ναώ, ουδέν εστιν, ος δ' αν ομόση εν τώ χρυσώ του ναού, οφείλει. Μωροί και τυφλοί! Τις γάρ μείζων εστίν ο χρυσός η ο ναός ο αγιάζων τον χρυσόν; Και ος αν ομόση εν τώ θυσιαστηρίω, ουδέν εστιν, ος δ' αν ομόση εν τώ δώρω τώ επάνω αυτού, οφείλει. Μωροί και τυφλοί! Τί γάρ μείζων, το δώρον η το θυσιαστήριον το αγιάζων το δώρον;»[1]. Πράγματι είναι θαυμαστό ότι τα αντικείμενα, που αφιερώθηκαν στον Θεό με καλή πρόθεση και κατά τους κανόνες του εκκλησιαστικού τυπικού, μετέχουν αγιοσύνης, αφού ακόμη και τα χάλκινα πυρεία των διακοσίων πενήντα ανδρών, που επαναστάτησαν εναντίον του προφήτη Μωυσή και του ιερέα Ααρών με επί κεφαλής τον Κορέ, τον Δαθάν και τον Αβειρών, από τους οποίους άλλους κατάπτε ζωντανούς η γή μαζί με τις οικίες και όλες τις περιουσίες τους και τους άλλους κατέκαυσε το θεόσταλο πύρ και τα οποία έφεραν εναντίον του θελήματος του Θεού, ο Θεός διέταξε στον Μωυσή και τον ιερέα Ελεάζαρ να τα πάρουν και να κάμουν από αυτά «λεπίδας ελατάς, περιθema τώ θυσιαστηρίω, ότι προσηνέχθησαν έναντι Κυρίου»[2]. Όλα αυτά δείχνουν σαφώς και αναντίρητα ότι κάθε αισθητό αντικείμενο, που ως εργαλείο της θείας λειτουργίας αφιερώθηκε στον Θεό, μετέχει της αγιοσύνης και αποτελεί αντικείμενο προσκύνησης.

Αν όμως είναι έτσι, τότε πώς τοιμούν ορισμένοι ευρισκόμενοι μακράν της σωφροσύνης να απορρίπτουν το ανυπέβλητο ύψος της αγιοσύνης και της δόξας της Παναγίας και αιμακαρίστου Θεομήτορος, της υψηλοτέρας των ουρανών και πασών των νοερών ουράνιων δυνάμεων, και να ισχυρίζονται ότι αυτή ήταν ένδοξη και αγία μόνο κατά την διάρκεια της κηρύσεως του Εμμανουήλ στην παναγία κοιλία Της, ενώ όταν Τον γέννησε και τον θήλαζε έπαψε ολότελα να διαφέρει από τις υπόλοιπες γυναίκες; Ω, τι θεομάχος σκέψη και λόγος! Ω, τι ακραία αμάθεια και άγνοια των θεοπνευστων γραφών! Πώς και δεν κατάλαβαν, οι άσωτοι, τι είπε για αυτήν ο προπάτωρ της στον προελθόντα από αυτή σαρκωθέντα Θεό-Λόγο; «Παρέστη η βασίλισσα εκ δεξιών σου εν ιματισμώ διαχρύσω περιβεβλημένη πεποικιλμένη»[3]. Ποιά είναι αυτή «η βασίλισσα εκ δεξιών σου εν ιματισμώ διαχρύσω περιβεβλημένη», ανόητοι και αναίσθητοι στην καρδιά; Και εκ δεξιών Τίνος παρέστη αυτή; Μήπως δεν γνωρίζετε την υψηλή θέση του Μονογενοῦς, για τον οποίο ο

γεννήτωρ Πατήρ Του είπε: «Είπεν ο Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου... ἐκ γαστρὸς προ ἐωσφόρου ἐξεγέννησά σε», καθὼς και, «ο θρόνος αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος ἐναντίον μου και ὡς ἡ σελήνη καθηρτισμένη εἰς τον αἰῶνα»[4]. Εκεί στέκεται ἐπίσης και ἡ Βασίλισσα και Παντάνασσα ἐκ δεξιῶν του Παντοκράτορος Υἱοῦ και δημιουργοῦ τῆς ἱκεταύοντας Αὐτὸν για την σωτηρία ὅλων, ὅσοι προσεύχονται με πίστη και στερεά πεποίθηση και ζητοῦν ἀπὸ αὐτὴ την βοήθεια και την σωτηρία ἀπὸ τῆς δυστυχίας που τους ἔχουν κυριεύσει.

Ακούστε ὁμως, κωφοί, τι λέγει σε αὐτὴν ὁ προπάτωρ Τῆς: «Ακουσον, θύγατερ, και ἰδέ και κλίνον το οὖς σου και ἐπιλάθου του λαοῦ σου και του οἴκου του πατρὸς σου, ὅτι ἐπεθύμησεν ὁ βασιλεὺς του κάλλους σου»[5], δηλαδή τῆς ἀσύγκριτης ἀγνότητος και τῆς σωφροσύνης και τῆς πανάγνου παρθενίας Τῆς. «Ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ κύριός σου», ἐπειδὴ δηλαδή Αὐτὸς, ὁ Δημιουργὸς και Θεὸς Τῆς, εὐδόκησε να γίνει και Υἱὸς Τῆς. Γι' αὐτὸ «και προσκυνήσουσιν αὐτῷ» ὡς Θεὸ και Υἱὸ Σου, «θυγατέρες Τύρου», δηλαδή οἱ λαοὶ που ἦσαν προηγουμένως εἰδωλολάτρες, διότι ἐτσι ἀκριβῶς ἦταν ἡ πόλη Τύρος, που ὕστερα διὰ τῆς πίστεως στον Χριστὸ και του θεοῦ λουτροῦ τῆς πάλιγενεσίας ἐγίνε θυγατέρα του Θεοῦ, και «ἐν δώροις, το πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν»[6], την Παναγία Μητέρα του Θεοῦ τους.

Επίσης και «το πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν οἱ πλούσιοι του λαοῦ» με δέος και ἀγάπη γονατίζοντας ἐνώπιον τῆς πανάγνης και ἀξιολάτρευτης εἰκόνας Σου, ὅπως ἀκριβῶς τελοῦν ἐμπράκτως ἕως σήμερα ὄχι μόνο οἱ ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ και ὅλοι γενικῶς οἱ κακόβουλοι αἱρετικοὶ Λατίνοι και Ἀρμένιοι, ἀρχίζοντας ἤδη ἀπὸ τους χρόνους των ἀποστόλων, ὅταν ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκάς ζωγράφισε την τιμία εἰκόνα Τῆς και την ἔφερε σε αὐτὴν, ὅταν ἦταν ἀκόμη ἐν ζωῇ. Ευχαριστημένη ἀπὸ το γεγονός ἐκείνη εἶπε: «Ἡ χάρι που ὑπάρχει μέσα Μου να βρίσκεται σε αὐτὴν την εἰκόνα».

Ἀς ἀκούσουμε ὁμως παρακάτω την ἴδια προφητεία, πόσο ὑπέροχη και ἀληθινή εἶναι! «Πάσα ἡ δόξα αὐτῆς θυγατρὸς βασιλέως ἐσῶθεν ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη πεποικιλμένη»[7]. Ὡς αὐτὴ την «δόξα αὐτῆς θυγατρὸς βασιλέως» τι ἄλλο πρέπει να ἐννοοῦμε ἐκτὸς ἀπὸ την ἀσύγκριτη ἀγνότητα αὐτῆς και την ἰσαγγελικὴ παρθενία Τῆς; Ἐνῶ «κροσσωτοῖς χρυσοῖς», ὀνομάζονται οἱ θείες ἀρετὲς που ἀνταποκρίνονται στην ἀγνότητα και ἀντιστοιχοῦν στην ταπεινοφροσύνη, την πραότητα, την ἡσυχία, το ἀγνὸ και εἰλικρινὲς ἦθος, την καλοπροαίρετη βούληση, την φιλανθρωπία και τῆς ἄλλες παρόμοιες ἀρετὲς, που κοσμοῦν τον κατ' εἰκόνα και ὁμοίωση του Θεοῦ ἄνθρωπο. Ὅλες αὐτὲς οἱ ἀρετὲς κοσμοῦν αὐτὴν την ἀξίεπαινη θυγατέρα του Βασιλέως των Οὐρανῶν, χάρι στις οποίες αὐτὴ ὑπερέχει ὅλων των θυγατέρων των Ἱεροσολύμων, ἀκριβῶς ὅπως ὁ πάνσοφος Σολομώντας εἶχε πεί σαφῶς γι' αὐτὴν: «Πολλὰ θυγατέρες ἐκτίσαντο πλοῦτον, πολλὰ ἐποίησαν δυνατά, σὺ δε ὑπέρκεισαι και ὑπερήρας πάσας. Ψευδεῖς ἀρέσκαι και μάταιον κάλλος γυναικός· γυνὴ γάρ συνετὴ εὐλογεῖται, φόβον δε Κυρίου αὐτὴ αἰνεῖτο»[8].

Σε ποιὴν ἄλλη ἀρμόζον περισσότερο αὐτοὶ οἱ θαυμαῖοι ἔπαινοι του Σολομώντα παρὰ στην μία και μόνη Παναγία και ἀειπάρθενο Θεομήτορα; Μολονότι και πρὶν ἀπὸ αὐτὴν οἱ ἄλλες θυγατέρες των ἀνθρώπων ἀπέκτησαν πλοῦτο και δημιουργήσαν δύναμη, δηλαδή την ἀρετὴ και ἄλλα ἀξιοθαύμαστα προτερήματα, ὅπως ἡ Σάρρα, ἡ Ρεβέκκα, ἡ Λεία, ἡ Ραχήλ, ἡ Μαριάμ, ἡ Εσθήρ, ἡ Ἰουδίθ, ἡ προφήτιδα Ἀννα, ἡ Σουσάννα, ἡ Ἰαήλ, καμία ἀπὸ αὐτὲς δὲν μπορεῖ να συγκριθεῖ με την Παναγία Ἀειπάρθενο, την Μητέρα του Ἐμμανουήλ.

Σε ἐκείνες ὑπῆρχε ἡ ψευδὴς κολακεία, δηλαδή διάφορα ἐξωτερικὰ στολίσματα του σώματος με ἄμφια, ἐσθήτες και ἐνδυμασίες, καθὼς και ἐπαλείψεις με ἀρώματα και παρόμοια που ἐπινόησαν οἱ ἔγγαμες γυναῖκες, για να ευχαριστοῦν τους ἄνδρες τους, τα οποία ὁ πάνσοφος τα ἀποκάλεσε «μάταιον κάλλος». Για την Παναγία Θεοτόκο ὁμως τίποτα ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐπινοήθηκε ποτέ, ἀλλὰ ὅλη ἡ δόξα του κάλλους τῆς ἦταν ἐσωτερικὴ, δηλαδή φυσικὴ, και εἶναι κοσμημένη με ὅσιες και ἐμπρεπτεῖς ἀρετὲς. Με αὐτὴν την τόσο μεγάλη δόξα εἶναι κοσμημένη ἡ Βασίλισσα των πάντων στις θεόπνευστες Γραφές.

Ἀς ἀισχύνονται λοιπὸν ὅσοι ἀνόητοι ἐκστομίζον βλασφημίες ἐναντίον Τῆς και τολμοῦν να μειώνουν το ἀσύγκριτο ὕψος του θεοπρεποῦς μεγαλείου Τῆς. Μαζὶ με αὐτοῦς ὁ εἰκονομάχος Κοπρώνυμος[9], που την παρομοιάζει με ἀσκὸ, ὁ ὁποῖος, ὅπως λέγει ἔχει μεγάλη ἀξία, ὅσο εἶναι γεμάτος χρυσό, ἀλλὰ ὅταν τον ἀδειάσουν ἀπὸ τον χρυσό, δὲν ἔχει καμία ἀξία ἡ ἔχει ἐλάχιστη. Το ἴδιο συνέβη, λένε οἱ θεομάχοι, με την Παναγία Θεοτόκο: Ὅσο ἔφερε μέσα στην κοιλία Τῆς τον θεῖο και προσκυνητὸ Ἐμμανουήλ, ἦταν ἀγία και ἐνδοξη και εἶχε μεγάλη ἀξία, μετὰ την γέννησή Του ὁμως στερήθηκε ὅλης αὐτῆς τῆς ἀξίας και ἐγίνε, λένε, ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες γυναῖκες. Ὡ, τι μεγάλη ἀνοησία και ἀντίθεος κακολογία ὅσων τολμοῦν να το λένε αὐτὸ! Πῶς δὲν κατάλαβαν, οἱ ἀνόητοι, το λεχθέν: «Ἐγὼ εἶπα Θεοὶ ἐστε και υἱοὶ ὑψίστου πάντες»[10]. Και πάλι: «Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιοι εἰμι»[11]. Και πάλι: «Ὁ Θεὸς ἐστὶ ἐν συναγωγῇ θεῶν, ἐν μέσῳ δε θεοῦς διακρίνει»[12].

Ἀν ὁ ἴδιος ὁ Ὑψίστος ἀποκαλεῖ θεοὺς και υἱοὺς του Ὑψίστου τους ἀπλοῦς ἀνθρώπους που προσπαθοῦν να τον ἐμμεστοῦν με κάθε ἀρετὴ και ἐνάρετες πράξεις και τους προστάζει να τηροῦν τα ἀγία και να προσπαθοῦν να Του μοιάσουν με ἀγιότητα και ἀγνότητα ἐν τῷ βίῳ, τότε πῶς μποροῦσε να στερηθεῖ τῆς ἀνυπέβλητης δόξας και του μεγαλείου και τῆς θείας ἀγιότητος αὐτὴ που ὑπερέχει ὅλων των ἐπουρανίων δυνάμεων; Αὐτὴ που εἶναι ἀσυγκρίτως τιμιότερα και ἐνδοξότερα, την ὁποία ἀγίασε το Ἅγιο Πνεῦμα, ὅταν την σκέπασε ὀλόκληρη με την θεία χάρι κατὰ τον Εὐαγγελισμό, ὅταν ἐμφανίσθηκε σε αὐτὴν ὁ θεῖος Γαβριήλ; Ἀλλὰ και πρὶν ἀπὸ αὐτὸν ὁ ἅγιος προπάτωρ τῆς εἶχε πεί: «Ἠγίασεν το σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ ὑψίστος. Ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς, οὐ σαλευθήσεται»[13]. Ακούστε, κωφοί, καταλάβετε, ἀνόητοι, και ἀφανισθεῖτε: «Ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς», δηλαδή ὁ φερόμενος στην κοιλία τῆς ὡς βρέφος, «οὐ σαλευθήσεται». Δηλαδή δὲν θα στερηθεῖ τῆς δόξας και τῆς ἀνυπέβλητης ἀγιότητος που τῆς χάρισε ὁ προσκυνητὸς θεῖος Παράκλητος με την ἐπισκίασή Του και την ἐνεάμηνη παραμονὴ του Θεοῦ-Λόγου μέσα Τῆς.

Πείτε μου, ἀνόητοι, ποιὰ ἐπίγεια βασίλισσα, ἀφροῦ γέννησε στον ἄνδρα τῆς γιοῦς και θυγατέρες, παῦει να εἶναι και να ἀποκαλεῖται βασίλισσα και να ἔχει την ἐξουσία στο βασίλειο του συζύγου τῆς; Μία τέτοια βασίλισσα ὄχι μόνο ὅσο ζεῖ ὁ ἄνδρας τῆς ἀναγνωρίζεται και ἀποκαλεῖται βασίλισσα, ἀλλὰ και μετὰ την τελευτὴ του συζύγου τῆς παραμένει για ὅλους τους ψηκῶους τῆς ἐνδοξη βασίλισσα που προκαλεῖ δέος. Ὅλη ἡ σύγκλητος ἐξακολουθεῖ να την τιμᾷ, να την προστατεύει και να την ἀγαπᾷ, και ὅταν πεθάνει, εἴτε πρὶν ἀπὸ τον ἄνδρα τῆς εἴτε ἀκόμη και μετὰ ἀπὸ αὐτὸν, την κηδεύουν με τιμές βασιλικὲς και μετὰ την τελευτὴ τῆς ὅλοι την ἀποκαλοῦν βασίλισσα και δὲν τῆς στεροῦν αὐτὸν τον τίτλο. Ἀν ὁμως αὐτὸ το καλὸ και δίκαιο ἐθίμο τηρεῖται για τους ὀλιγόχρονους και φθαρτοῦς βασιλεῖς, πῶς τότε ἐσεῖς, θεομάχοι, θεωρεῖτε αὐτὴν ὡς μια ἀπλὴ γυναῖκα που δὲν ἔχει καμία δόξα, τιμὴ και δύναμη;

Αὐτὴν που εἶναι ἐκλεγμένη ἀπὸ τον Θεὸ ἀνάμεσα σε ὅλα τα γένη και προορίζεται για τιμιότητα οἰκία του Βασιλέως των πάντων Χριστοῦ του Θεοῦ; Αὐτὴν που παρέμεινε παρθένος εἵπεται ἀπὸ τον τοκετὸ και ζεῖ ἀκόμα και μετὰ τον θάνατό τῆς; Ἀκόμα και ἀν τα ἀναριθμήτα και ἐνδοξα θαύματα που ἔκανε σε ὀλόκληρη την οἰκουμένη δὲν σας ἐπέισαν, ὥστε να τῆς ἀποδώσετε κάθε δόξα, τότε ἡ θαυμαστὴ σύναξη ὅλων των ἀποστόλων ἀπὸ κάθε ἀκρὴ τῆς γῆς ἕως τους οὐρανοὺς για την ἐνδοξη ταφὴ τῆς, ἀς πείσει την ἀνόητη σκέψη σας ὅτι, ὅπως και ὅταν συνέλαβε και ἔφερε στην κοιλία τῆς τον Ἐμμανουήλ, ἐτσι και μετὰ την γέννησή Του, ἀλλὰ και μετὰ την ἐρηρὴ κοίμησή τῆς, αὐτὴ ἦταν, εἶναι και πάντα θα παραμένει ἐνδοξη. Ὅ,τι και ἀν ζητήσει ἀπὸ τον Υἱὸ και τον Δημιουργὸ Τῆς, εἶναι ἱκανὴ να το πραγματοποιήσει σε ὅσους την καλοῦν για βοήθεια, με πίστη και στερεὰ ἐπίδα.

Μήπως δεν ακούσατε, αναίσθητοι, το ιερό άσμα που λέγει ότι έφριξαν οι αγγελικές δυνάμεις βλέποντας τον Κύριο τους να κρατάει την ψυχή της γυναίκας και να καλεί την μητέρα Του: Πάναγνη, δοξασιμένη να είσαι μαζί με τον Υιό και Θεό Σου! [14] Αφού λοιπόν ο ίδιος ο Μονογενής Υιός της, ο Ιησούς Χριστός, έλαβε στα χέρια Του την πάμφωτη και πάναγνη ψυχή Της και Την κάλεσε λέγοντας, «έλα, τιμία μητέρα Μου, να χαρείς την ίση με την δική Μου θεία δόξα, την μεγαλοπρέπεια και το μεγαλείο», καταλάβετε τότε πόσο μεγάλη είναι η δόξα της στους ουρανούς και όλη η άλλη θεία μεγαλοπρέπείά της και πάντε επιτέλους να εκστομίσετε εναντίον της βλασφημίες, όπως ο ασεβής εκονομάχος Κοπρώνυμος, ο οποίος άρχισε αυτόν τον σατανικό πειρασμό εναντίον της Θεομήτορος. Πάντε, σας παρακαλώ, πάντε, αν θέλετε να σωθείτε από τα φοβερά βασανιστήρια που περιμένουν τον Κοπρώνυμο και τους βλασφήμους υβριστές της Παναγίας Θεοτόκου.

Η δόξα και η μεγαλοπρέπεια της Θεοτόκου καθώς και όλα όσα αφορούν αυτήν αποτελούν θείο και άρρητο μυστήριο, το οποίο με διάφορες μορφές προαναγγέλθηκε μυστικά από τους θεοφόρους Προφήτες.

Πρώτος, ο πατριάρχης Ιακώβ προτύπωσε αυτήν ως κλίμακα, όταν την είδε σε όνειρο κατά αυτόν τον τρόπο να αρχίζει από την γή και η κορυφή της να φθάνει στον ουρανό. Εκεί αντίκρυσε τον Κύριο και τους αγγέλους του Θεού να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν. Τί άλλο φανέρωσε μυστικά ο Κύριος με αυτό το όραμα, αν όχι την Θεοτόκο, διά της οποίας ενδόκησε ο φιλόανθρωπος Κύριος να κατεβεί από τα ύψη της θείας δόξας Του στην αδύναμη και ταπεινή φύση του ανθρώπου και να ενδύθει την μορφή του δούλου, ώστε να ενδύσει πάλι αυτόν με την αρχική απολεσθείσα ενδυμασία της αφθαρσίας; Μάλιστα τα σκαλοπάτια της κλίμακας είναι οι μυστικές θεοφάνειες που συνέβησαν κατά διαφόρους χρόνους στους αγίους προφήτες και αποκάλυψαν βαθμιαίως το άρρητο όραμα της ενσάρκωσής Του, που ήταν προορισμένο να συντελεσθεί κατά τους έσχατους καιρούς. Οι άγγελοι δε φανερώνουν με την ανάβασή τους το μεγαλείο της θεότητας, ενώ με την κατάβασή τους την ταπεινότητα της ανθρωπότητας, την οποία ο Θεός-Λόγος συγκατατέθηκε να δεχθεί.

Δεύτερος, ο προφήτης του Θεού Μουσής διδάχθηκε το περί αυτής μυστήριο, όταν είδε την φλεγόμενη και μη καιομένη βάτο. Η βάτος αντιπροσωπεύει την αδυναμία της ανθρωπίνης φύσεως, επειδή το ίδιο το φυτό, ο θάμνος, είναι αδύναμος, εύθραυστος και γεμάτος παρακλάδια, όπως η ποικιλομορφία των αμαρτιών μας, ενώ η φωτιά που έφλεγε την βάτο αλλά δεν την έκαιγε, εκπροσωπεί την θεότητα του Μονογενοῦς Υιού του Υψίστου· καθώς «και γάρ ο Θεός ημών πύρ καταναλίσκον» τις αμαρτίες μας, όπως λέγει ο θείος απόστολος [15].

Αυτό το όραμα προανήγγαλε την τέλεια ένωση του Μονογενοῦς με την ανθρωπότητα, την οποία έλαβε διά της Παναγίας Θεομήτορος, όταν εγκαταστάθηκε μέσα της δίχως να την κάψει, διατηρώντας την άφθαρτη. Επίσης και ο Δανιήλ, που έλαβε χάρη από τον Θεό να μιλά περί των μυστηρίων, μας δίδαξε περιγράφοντας αυτήν ως όρος, από το οποίο αχειροποιήτα αποκόπηκε ένας λίθος και κατεπλάκωσε την πολυσύνθετη εικόνα που ονειρεύτηκε ο βασιλέας Ναβουχοδονόσορ [16]. Περί αυτού του μυστηρίου και αυτού του όρους ο προπάτωρ της είπε: «Όρος του Θεού όρος πίνον, όρος τετυρωμένον, όρος πίνον» [17]. «Όρος πίνον», δηλαδή μεστωμένο και εμπλουτισμένο με πνευματικά χαρίσματα, που όμοιό του ωραίο και αρεστό δεν υπάρχει, ώστε να κατοικήσει εκεί ο Υιός του Υψίστου. Αυτό δηλώνει ο θείος προφήτης, όταν λέγει: «Ίνα τι υπολαμβάνετε», άνθρωποι, άλλα «όρη τετυρωμένα»; Δεν υπάρχει, λέγει, άλλο βουνό εκτός από αυτό το θείο βουνό, δηλαδή την πάναγνη νεαρά παρθένο. Γι' αυτό και προσθέτει: «Το όρος, ο ευδόκησεν ο Θεός κατοικείν εν αυτώ; Και γάρ ο Κύριος κατασκηνώσει εις τέλος» [18].

Αισχυνθείτε λοιπόν μαζί με τον αισχρό Κοπρώνυμο για την πίστη σας, επειδή ισχυρίζεσθε ότι αυτή στερήθηκε της αιεπάρθενης δόξας και τιμής, όταν γέννησε τον προσκυνητό Εμμανουήλ. Καθώς «ο Θεός κατοικεί... εις τέλος», δηλαδή αυτή θα μείνει αγώριστη από την δόξα του μονογενοῦς Υιού της ως το τέλος. Ένας άλλος μυστικός κήρυκας την αποκαλεί ράβδο, «εκ της ρίζης Ιεσοαί, και άνθος εκ της ρίζης αναβήσεται» [19], και η προφητεία συνεχίζει, αλλά εγώ θα σταματήσω εδώ, για να μην καταστώ βαρετός.

Για ποιόν λόγο όμως ο προφήτης αποκάλυψε την Αειπάρθενο ράβδο; Επειδή ο σαρκωθείς Θεός, που γεννήθηκε από αυτήν, συνέτριψε όλες τις κεφαλές των φαρμακερών όφρων, τις διάφορες δηλαδή δαιμονικές πλάνες σε όλη την οικουμένη, διά των οποίων αυτοί οι ασεβείς υποδοῦλωναν και απομάκρυναν από τον Θεό το άσωτο γένος των ανθρώπων. Για τον λόγο αυτόν και ο γεννηθείς ασπόρος από αυτήν ονομάζεται άνθος, εξαιτίας της αγνότητας και της ευωδίας του Θεού-Λόγου. Αφού με τον ερχομό Του άνθισε η συγκροτηθείσα από τους εθνικούς εκκλησία, η ονομαζόμενη αλληγορικά έρημος, η οποία ήταν προηγουμένως ασθενής, εξαιτίας της αγνοίας του Θεού και κατακλυσμένη από την κάθε ασέβεια, όπως λέγει σαφώς ο ειρμός του τρίτου ψαλμού που ψάλλεται ως εξής: «Εξήνθησεν η έρημος, ωσει κρίνον Κύριε, η των εθνών στείρευουσα, Εκκλησία τη παρουσία σου, εν η εστερεώθη η καρδιά μου». Γιατί όμως δεν λέγει ότι η έρημος άνθισε, σαν το ρόδο, αλλά σαν το κρίνο; Αφού και το ρόδο είναι πολύ ευωδιαστό και ωραίο στην όψη.

Γιατί το κρίνο, εκτός από την πολύ ευχάριστη ευωδία του, έχει τρία φύλλα που συμβολίζουν τις τρεις υποστάσεις της αγίας Τριάδος, εν ονόματι των οποίων τελείται το θείο λουτρό της αιωνίας υπάρξεως –εννοώ το σωτήριο βάπτισμα– στο οποίο και διά του οποίου η πρόην έρημος, δηλαδή η αποτελούμενη από εθνικούς λαούς εκκλησία, εξανίσθηκε και άνθισε. Ανανεώθηκε σαν το άνθος δηλαδή που ονομάζεται κρίνο. Μολονότι δε το ρόδο ευωδιάζει και έχει όμορφη εμφάνιση, δεν αποτελεί σύμβολο της αγίας Τριάδος, διότι έχει πολλά φύλλα και φυτρώνει πάνω σε αγκαθωτό φυτό και ως εκ τούτου δεν αρμόζει να δηλώνει το μυστήριο της αγίας Τριάδας. Εξάλλου το αγκάθι στην αγία Γραφή μνημονεύεται ως σημάδι της αμαρτίας, όπως παραδείγματος χάριν: «Εστράφηεν εις ταλαιπωρίαν εν τώ εμπάγηναι άκανθαν» [20], δηλαδή αφού αμάρτησα, δεν αγνόησα την αμαρτία μου, δεν πέρασα αδιάφορος δίπλα της, αλλά οπλίσθηκα αμέσως εναντίον της με νηστεία, προσευχή, δάκρυα, αναστεναγμούς, αγρυπνίες και συχνές μετάνοιες, ταλαιπωρώντας τον εαυτό μου και βασανίζοντας την σάρκα μου.

Γι' αυτό και συμβουλευό εσάς, αδελφοί μου, στους οποίους εισχώρησε το τρομερό αγκάθι της βλασφημίας του αισχρού Κοπρώνυμου, να φροντίσετε να απομακρυνθείτε από αυτό και να εκβάλετε από την σκέψη σας αυτήν την βλασφημία ως εφεύρημα του εικονομάχου και σκληροτάτου διώκτη των ορθοδόξων και ως φαντασία των Ιουδαίων και πιο ορθώς του σατανά, επειδή αυτός ο θεομάχος δεν παύει ποτέ να σπείρει τα ζιζάνια της κακίας του ανάμεσα στην καλή σπορά, στο χωράφι του ουρανού Γεωργού, και επιδιώκει, ο ασεβής, να εκτρέψει πάλι τον άνθρωπο από την ορθόδοξη πίστη στην αγία και προσκυνητή Τριάδα. Αφού γνωρίσατε την μεγάλη κακία και την ασυγκράτητη εναντίον σας manía του, απομακρυνθείτε από αυτή την ασέβεια εναντίον της Παναγίας Θεοτόκου και από την φοβερή εναντίον της βλασφημία, ώστε και αυτή να σας πλησιάσει και να σας τηρήσει αβλαβείς από κάθε δόλο του πονηρού και να σας αξιώσει να σταθείτε εκ δεξιών του μονογενοῦς Υιού Της, στον Οποίον αρμόζει κάθε δόξα, τιμή και προσκύνηση εις τον αιώνα των αιώνων. Αμήν.

[1] Ματθ. 23,16-19.

- [2] Αριθ. 17,3.
- [3] Ψαλμ. 44,10.
- [4] Ψαλμ. 109, 1,3;88,37-38.
- [5] Ψαλμ. 44,11-12.
- [6] Ψαλμ. 44,13.
- [7] Ψαλμ. 44,14.
- [8] Παροιμ. 31,29-30.
- [9] Κωνσταντίνος Ε΄ ο Κοπρώνυμος [718-775] αυτοκράτορας του Βυζαντίου, γιός του Λέοντος Γ΄ του Ισαύρου. Υπήρξε συνηδευτός εικονομάχος καί απεινής διώκτης του μοναχισμού.
- [10] Ψαλμ. 81,6.
- [11] Α΄ Πέτρ. 1,16.
- [12] Ψαλμ. 81,1.
- [13] Ψαλμ. 45,5-6.
- [14] «Εξίσταντο Αγγέλων αι δυνάμεις...Θεώ συνδοξάσθητι.» Όρθρος τής θ.Λειτουργίας του Δεκαπενταυγούστου.
- [15] Εβρ. 12,29.
- [16] Δαν. 2,34.
- [17] Ψαλμ. 67,16.
- [18] Ψαλμ. 67,17.
- [19] Ησ. 11,1.
- [20] Ψαλμ. 31,4.

Πηγή